
DÍL PRVNÍ
Fuck you
JDI DO PRDELE,
LUKÁŠI!
K. KOMBY

JDI DO PRDELE, LUKASI!

K. Komby

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 177. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © K.Komby
Obálka ©K.Komby a Canva
Ilustrace © Anežka Kocmanová
Korektura, redakce a sazba:
Michaela Holanová, Tomáš Rejc,
Kristýna Tichá
Obálka: K.Komby

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN

978-80-88568-44-5 PDF
978-80-88568-45-2 epub

Varování před citlivým obsahem / Menu pro ty speciální

Příběh obsahuje explicitní popisy fyzického a sexuálního násilí, mučení a vražd. Dále potom manipulací a lží dosahujících úrovně psychického týrání.

Dochází také k otevírání tabuizovaných témat, jako jsou: incest, sadismus, masochismus, (Schrödingerův) kanibalismus...

Mladistvé hlavní postavy často a velmi lehkomyslně užívají alkohol, tabákové výrobky a drogy. Nešetří ani vulgarismy, stejně jako vypravěč.

Ráda bych upozornila i na LGBT+ tematiku. Nechci před ní varovat, protože mi na ní nepřipadá nic špatného. Chci naopak upozornit, že příslušnost k LGBT+ komunitě nemá nic společného se skutečnými problémy postav.

Zvažte prosím náročnost výše zmíněných témat a svou psychickou odolnost předtím, než začnete číst.

Cílem příběhu není standardizovat ani romantizovat činy žádné z hlavních postav.

Citát

TAM TURPE EST MORTEM FUGERE QUAM AD MORTEM CONFUGERE.

Je stejně hanebné utíkat před smrtí jako utíkat ke smrti.

(Seneca)

Věnování

Pro každého, kdo se někdy chytil do pavučiny lží a pravda mu zcela nepozorovaně začala unikat.

Kapitola 1

To ráno stálo za píču, jako do té doby žádné jiné.

Billymu se vůbec nechtělo z teplých peřin. Otravný zvuk budíku, který ho před malou chvílí probral, mu ještě stále zněl v hlavě. Pulzoval ze strany na stranu, jako by mu v mozku měl rezonovat celý den. A protože se moc nevyspal, skoro to až bolelo.

Přestože byl pátek a ty měl Billy ze školních dní zdaleka nejraději, ten den se cítil fakt děsně. Kromě toho, že jasně slyšel déšť, tiše bubnující na jeho okno, si brzy vybavil události z večera. Napíčovaté události.

„Musím s tebou o něčem mluvit, Billy," pronesla včera jeho máma vážně. Posadila se vedle něj na pohovku a rukou ho objala kolem ramen.

Zrovna po večeři koukal na telku. Trochu ho štvalo, že musela přijít ve chvíli, kdy to začínalo být konečně napínavé. Nedošlo mu, že ten její tón znamená průser jak mraky.

„O tátovi," vysvětlila, když se na ni konečně podíval a vzdal se naděje, že by ji snad mohl vnímat jen tak napůl.

„Aha." Zašklebil se, aby dal najevo, jak moc je mu to nepříjemné. Začal vstávat. Jen pomyšlení na jeho otce ho vždy podráždilo a ona to přece věděla. Vykašlal se na ně, už když ho čekala. Otěhotněla s ním totiž jen o chvíli později i jeho milenka a on si vybral raději ji. Kretén!

„Je mrtvý, Billy, on i jeho žena," oznámila mu máma potichu poté, co ho rukou přitlačila, aby ho přinutila zůstat sedět.

Ztuhl a skoro se až otřásl. Slova o smrti nebyla úplně příjemná. Hned mu bylo trochu líto, že zareagoval tím zašklebením, to asi nemusel. Ale svět se mu rozhodně nezhroutil. S otcem se nevídal, vůbec ho neznal. Nechápal, proč mu to vlastně přišla máma takhle oznámit.

„Zlato, vím, že to bude těžké, ale musíme si promluvit o Lukasovi," začala znovu jemně a nápadně opatrněji. „Víš, on nemá žádné příbuzné a nemá kam jít."

Jen z kontextu pochopil, že Lukas bude jeho povedený bratříček. Blbeček, který měl fotříka jen pro sebe. „A co my s tím?" podivil se. Nálada se mu rychle zhoršovala. Křivdu vůči němu začínal cítit mocněji než kdy

dřív. Mírně se mu z toho zvedal žaludek, protože vytušil, kam tohle směřuje. Zamračil se na ni a stiskl zuby zlostně k sobě.

„Je mu šestnáct, tak jako tobě. Nemůže zůstat sám a jsme jediní, ke komu by mohl jít, aby nemusel do domova, do děcáku, víš?“

„Mami, ty ho chceš vzít sem?“ vyprskl a odtáhl se od ní. „Vždyť ho vůbec neznáme!“

„Zlatíčko, je to jen kluk, stejně jako ty. Přece ho nenecháme bez pomoci. Náš dům je dost velký a určitě se skamarádíte, uvidíš.“

„Už nejsem malý, nechci se s ním kamarádit. Ukradl mi tátu, tak ať si teď poradí, jak chce!“ vyrazil to ze sebe dřív, než si uvědomil, že to bude znít jako něco, co by řeklo protivné ukřivděné děcko. Spěšně vstal a vyhnul se jejímu objetí okolo ramen, kterým by ho pravděpodobně přiměla zůstat sedět s ní. „Musím jít dělat něco do školy!“ vykřikl na ni hystericky a utekl do pokoje. Další výlev malého děcka. Věděl to, ale žaludek už měl až v krku.

Když si to ráno Billy přehrával v hlavě, připadal si hloupě. Už nebyl kdovíjak nasraný, spíš se cítil otrávený. Jenže si pořád říkal, že nemohl reagovat jinak. Jak mohla jeho máma vůbec s něčím takovým souhlasit? A proč? To přece nebylo normální, aby šel nějaký cizí kluk bydlet k nim domů.

Klepnutí na dveře mu připomnělo, že už uběhla jeho oblíbená desetiminutovka. Čas mezi zvukem budíku a chvílí, kdy ho z postele tahá máma, jistě už jako vždy oblečená do světlé uniformy zdravotní sestřičky, těsně předtím, než vyrazí na svou službu.

Povzdechl si. „Vstávám!“ houkl ke dveřím.

„Svačinu máš na stolku, pá, zlato!“ slyšel ji říkat, zatímco ze sebe skopl teplou peřinu.

Na celém nahém těle se mu kvůli chladu postavily chlupy. Spěšně si po zemi sbíral studené oblečení a rychle ho na sebe oblékal.

Mámu vždycky štvalo, jaký u sebe měl nepořádek. Jak nechával své věci válet po zemi a měl všude papíry a obaly od jídla. Jak někdy zapomínal odnést nádobí tak dlouho, až skoro nešlo umýt. Jemu to ale přirozeně nevadilo. A že měl oblečení z ležení na podlaze pomačkané, mu přišlo fajn, stejně ho měl schválně potrhané a pokrčené; podle něj vypadalo mnohem lépe.

Vsadil by se ale, že Lukas, jeho bratříček, bude lepší. Ten bude mít určitě pořádek, vole, protože se bude snažit, aby se zavděčil. A on kvůli němu

bude jen vypadat hůř, to bylo úplně jistý.

Shrnul si v rychlosti sešity z přecpaného psacího stolu do batohu, hodil si ho na jedno rameno a vyrazil z pokoje do už prázdného domu. Ano, na tom, že jeho ráno stojí za píču, trval.

Zašel se vychcat a seběhl po schodech dolů do obývacího pokoje. Sebral ze stolu svačinu, kterou mu tam máma nechala nachystanou, a přihodil ji na hromadu školního nepořádku. Zavřel batoh škubnutím za zip a bez toho, aby si vyčistil zuby nebo provedl jiný z běžných ranních rituálů, zamířil do chodby.

Obul se a už sahal po klice, vtom se ale zarazil. Vrátil se do kuchyně a z vrchní poličky sebral čokoládovou tyčinku. Strčil si ji do kapsy a až s ní spěšně opustil dům.

Venku byla docela zima. Z ocelově šedého nebe se snášel drobný studený déšť. Povzdechl si nad tím hnusem, přehodil si přes hlavu kapuci šedé mikiny a vyrazil ráznou chůzí na cestu.

Ještě než dorazil k domu svého nejlepšího kamaráda Flina, začal ho prozvánět. Bylo to takové neutrální znamení pro vše možné. Za zprávy a hovory se kredit utrácel jen zřídkakdy.

Flin vyhlédl z okna ve druhém patře bytového domu. Rozhlédl se, a když ho uviděl přicházet, zamračil se. Ve chvíli, kdy Billy dorazil ke starým vchodovým dveřím, už jimi vycházel ven.

„Jebe ti? Je teprve sedm!“ pronesl místo pozdravu. Otřásl se chladem a zachumlal se do ošoupané hnědé bundy.

„Já vím. Do půl bych to na křižovatce nevydržel. Jde o případ nouze,“ vydechl Billy tiše.

„Po ránu žádný případy nouze neřeším,“ zamrčel Flin nevrle.

Billy vytáhl čokoládovou tyčinku. S uspokojením pozoroval, jak se přísný a nepřístupný výraz pod čupřinou tmavých vlasů mění v cosi přátelštějšího. Když ji předal jako úplatek, začal vyprávět, proč přišel dřív a nečekal do půl osmé na jejich smluveném místě, jako tomu bývalo zvykem.

„To je docela drsný,“ hodnotil to Flin s plnou pusou čokolády, karamelu a arašídů. Pomalu kráčel po jeho boku a s chutí nakopl každou hromádku spadaného listí a kdejaký větší kamínek.

„Všechno bude posraný, všechno. Kam si myslíš, že se nastěhuje? Do pracovny mámy asi těžko, jasně, že půjde do mojí herny. Je to kurva pokoj po dědovi s babi. Nemá s nimi nic společnýho, vůbec si toho nebude vážit, je to odporný! A kam asi bude chodit do školy? Do té nejbližší, do té mojí!

Všichni mě tam znají, všichni si ho se mnou spojí a budou o tom mluvit! A co bude dělat u nás doma? Čumět na moji sbírku filmů, hrát moje hry, šahat na moje věci. Bavit se s mojí mámou! Kurva, víš, že já nebývám vytočenej. Že se snažím být opravdový pohodář. Když se to sere ve škole, mrdám na to a jsem v klidu. Když jsem nedával trenéra basketu, poslal jsem ho slušně do prdele a mrdal jsem na to, abych byl v klidu. Ale tohle je fakt přestřel, to přece nejde. Jak mám bejt v klidu, když se mi do baráku nastěhuje ten nejhorší kluk na světě? To je v té hromadě sraček, co se teď okolo mě valila, úplná hovnová třešnička na dortu, vole," rozčiloval se Billy.

Dorazili k zídce, která kryla popelnice na okraji sídliště a malého parku. Nahlédli do mezery za nimi, kam chodili kouřit. Stály tam dvě černovlásky s malým pejskem na vodítku. Stačilo asi pět sekund Flinova přísného pohledu, než se daly beze slova na odchod.

„To je celá tvoje máti. Jen povýšila od směn navíc, hlídání koček a vyzvedávání na letišti k péči o sirotky. Nenaděláš nic. Budeš si na něj asi muset zvyknout, kámo," povzdechl si Flin. Shodil si z ramene batoh a začal z tajné kapsičky na zádech vytahovat malý balíček tabáku a papírků.

Billy ho zarazil a podal mu jednu ze svých cigaret. „Co je s tebou, do prdele? Chodím za tebou proto, abys mi potvrdil, jak moc jsou věci na píču!"

„Však je to na píču, to je jasný, že je to na píču. To prostě nechceš..."

„Co bys dělal na mém místě?" zeptal se Billy podmračeně.

Flin si zapálil. „Já? Poslal bych ho do prdele, pak na něj hodil nějaký průser, aby si fotr všímal jeho, a užil bych si chvíli klidu a pohody. Ale třeba nebude tak hroznej, aby si zasloužil něco až takhle příšerného."

„Nebude hroznej? Nenávidím ho od doby, co jsem se o něm dozvěděl. To, že kvůli němu odešel otec, je doslova jediné, co o něm vím asi od pěti let. A taky je to to jediné, co vědět potřebuju. I kdyby to byl, vole, budoucí papež, tak jsem si jistý, že nikdo horší k nám domů nemůže přijít. A co když se bude chtít kámošit a poleze za mnou? Nebo co když bude bonzovat?"

Billy kouřil tak zběsile, že si musel zapálit druhou, zatímco Flin byl teprve v polovině. Ale docela mu to ulevovalo.

„Jsem si jistý, že ho zvládneš poslat do prdele, Billy," řekl mu Flin vážně a sevřel mu rameno. „A pokud ne, můžeš kdykoliv přijít k nám."

„Jo. Jdi do hajzlu. Zas tak příšerný asi nebude," odfrkl si Billy a skoro ani neměl potřebu se na Flina omluvně podívat.

„Tak vidíš,“ pokyvoval Flin spokojeně hlavou. Dokouřil, zahodil nedopalek na zem, otřásl se znovu chladem a vyšel z úkrytu za popelnicemi jako první.

„Vlastně, mohl bys předstírat, že jsi Lukas a jít bydlet k nám. Jeho bychom strčili k vám domů a nechali ho trpět. Vsadím se, že tvoje matka by si sotva všimla a fotr už vůbec ne, kdybychom ho třeba obarvili a ostříhali jako tebe,“ navrhoval Billy a kráčel po jeho boku loudavým tempem.

„To je skvělej nápad. Až na to, že tvoje matinka by si asi všimla. Má mě totiž ráda. Vzpomínáš, jak mi kdysi dala buchtu pomalu na celej týden do krabičky a říkala mi Filípku? Jo, zbožňuje mě, už od první chvíle, kámo,“ zazubil se na něj Flin. „Kéž bych byl sirotek. Určitě by mě k vám taky vzala, to se vsadím!“ povzdechl si potom ztěžka.

„No jo. Ne každej má asi tolik štěstí,“ zabrblal Billy nespokojeně. Věděl, že není v pohodě přát někomu smrt při autonehodě, ale u Flinových rodičů měl jednu velkou výjimku.

Do školy dorazili brzy. Na postávání venku bylo ale příliš chladno. Zašli se do šatny převléct a přezout. Pak se prošli nezvykle tichými chodbami na záchody.

Billy si u umyvadla upravil účes, zatímco na Flina čekal. Dlouhé dredy stačilo sice jen stáhnout do ohonu, ale on si s tím hrál, jako by to bylo nějak důležité.

Za několik minut už seděli ve třídě. Byli tam první. Flin si z batohu okamžitě vyhrabal učebnici přírodopisu – pokreslenou výjevy jako z míst činu nejodpornějších vražd v historii – a propisku. Otevřel tu knížečku na straně třicet šest a pokračoval v jejím zkrášlování.

Billy ho chvíli sledoval. Skvrny po výstřelu z přikreslené pistole mladého usměvavého muže se začínaly rychle tvořit na imaginární stěně za lehce se mračící slečnou. Ta byla v učebnici vyobrazena naproti němu, teď už s nepěknou dírou v čele.

Bylo to dokonale propracované. Od největších cákanců, ve kterých jako by skutečně byly kusy mozku a střípky z roztříštěné lebky, až po ty nejmenší kapičky krve.

Nechal ho pracovat a vytáhl si taky učebnici. Druhou hodinu měli psát test z fyziky a on se rozhodl v rychlosti si přečíst kapitolu, které se měl týkat. Byla to jeho osvědčená studijní metoda.

„Hej, Billy, Fline, šprti jedni, co tu děláte tak brzo?! Čekali jsme na vás, čuráci,“ rozlehl se rozjařený křik Tobyho poloprázdnou třídou o hodnou

chvíli později.

Veškeré povídání spolužáků, kteří se do lavic došourali před ním, ustalo. Toby, s čerstvě oholenou hlavou, v ošoupané džínové vestě zdobené nápisy, nášivkami a plackami a s chůzí největšího borce na světě, procházel mezi lavicemi. A jako vždy si vyžádal pozornost a respekt.

S sebou si vedl tu nejhezčí holku ze všech. Tabithu, štíhlou a vysokou krásku s blond vlasy až téměř do pasu. Za nimi pak jako obvykle kráčel Charlie, menší zrzek ve značkovém triku. Na pihovaté tváři měl drzý úšklebek a modré oči mu těkaly všude možně.

Billy se usmál. Vstal a s Tobym si podal ruku, zatímco se poplácali po rameni. „Už jsem to doma nemohl snést, vole!“ pronesl.

„Tys to doma nemohl snést? Jste se prohodili s Flinem, nebo co?“ podivoval se Toby. Spolu s ostatními zabral lavice v poslední řadě. Lavice sígrů. Těch, co doopravdy nepotřebují být blízko profesorům, nehlásí se, když náhodou znají správnou odpověď na jejich otázku, a většinou během výkladu jí nebo vyrušují.

„Zas tak hrozné to nebylo, ale skoro tak, jo. Charlie, zase ses zapomněl přezout, co?“ zubil se Billy na zrzka.

„Já v té podělané kleci ve sklepě, které se opovažují říkat šatna, svý boty nenechám. Víš, kolik stály?“ odfrkl si Charlie.

„Aby ses neposral,“ vydechl Flin tiše.

„To bych se teda právě posral, kdyby mi je zase někdo ukradl!“

„To se stalo jednou, v první třídě, a Clark se jen spletl,“ připomněl Billy, jako už mnohokrát předtím. „Dnes máme profesorku Simonsovou na třetí hodinu. Bude zase vyvádět.“

„Ale hovno, pokud mě nevyvolá k tabuli, ani si nevšimne, čůza jedna slepá!“

Do třídy se po skupinkách nahrnuli všichni zbývající žáci. Pak spustil zvonek, který odstartoval sérii zdlouhavých školních hodin.

Vyučování se Billymu táhlo a on nedokázal udržet ani na chvíli pozornost. Pořád myslel na smrt svého táty a na jeho bohužel stále živého synáčka. Zvažoval, že si to nechá pro sebe, alespoň prozatím, ale nakonec to u oběda nevydržel. Když se ho Charlie zeptal, proč jeho obličej vypadá tak nakrčeně, jako zadek nějaké babči, prostě to ze sebe dostal.

„Můj fotr měl autonehodu a umřel i s tou jeho fuchtlí,“ oznámil jim.

„Děláš si prdel?“ zvedl na něj Toby překvapeně obě obočí.

„Vypadám, jako že si dělám prdel? Nejsem kokot!“

„Kéž by to byl můj fotr,“ zavrčel Flin od svého talíře tiše. Znechuceně se vrtal v připáleném plátku sekané a vytahoval z ní cibuli, protože ji nesnášel.

„Jo. Ale o něj mi nejde, na něj seru, i na jeho výživný nebo co. Víš jak, nestál jsem mu ani za to, aby se někdy objevil třeba se zmrzlinou, takže ať si ho pojebe ďábel. Jenže hádejte, kdo po něm zůstal?“

„Tvůj bráška, co?“ smál se Toby hlasitě. Už se chytil a nebyla šance, že by si z toho nezačal hned dělat srandu.

„Přesně, kurva, tak. A kdybych měl ukázat na prstech, kolik na světě existuje lidí, u kterých může dál žít, ukázal bych tohle!“ prohlásil Billy až dramaticky nasraně a pozvedl vysoko do vzduchu svůj osamocený prostředníček.

„To snad, ty vole, ne,“ vydechl Charlie překvapeně a sousto, které právě na lžíci zvedal k ústům, nechal zase klesnout.

„Jo. Přesně. To si ze mě někdo musí dělat kozy. Jebne mi z toho! Mohlo by to být vůbec ještě horší?“

„Kámo... mohlo. Co kdyby to byl třeba napůl blontosaulus?“ nadhodil Toby a chechtal se na celé kolo, až se po nich spolužáci ve velké jídelně začali otáčet.

„Jdi už do prdele s tím brontosaurem! Naposledy říkám, že jsem byl malej! A už o tom nechci slyšet ani slovo!“

Jasně, že bylo od mámy děsně vtipný, když kámošům před lety popisovala, jak slovo *blontosaulus* zakřičel přes celý autobus jako prcek, protože projížděli okolo divného zeleného stavebního stroje. Nechápal ale, jak se zrovna taková blbost mohla chytnout, když třeba zrzkova přezdívka *ĆajČaj* upadla do zapomnění.

Při obědě se Billy trochu uvolnil, a tak jen co usedl zpátky do lavice, už se mu oči zavíraly. Vůbec ho netěšilo pomyšlení na to, že před sebou měl ještě dvě velmi nudné hodiny literatury. Cítil se tak unavený, že by si nejraději lehl a alespoň na chvíli si zdřímnul, jako to kdysi dávno ve školce přímo nesnášel.

Když měl tu zdlouhavou dvouhodinovku taky konečně za sebou, vyrazil spolu s ostatními pomalu domů. A byl to snad první den v jeho životě, kdy se mu nechtělo ani jít, ani zůstat.

Utěšoval se tím, že máma doma ještě nebude. To pro něj znamenalo pohodu. Vleze si do sprchy a pořádně se prohřeje, potom si nasadí sluchátka a zapne si nějakou hru. To znělo relativně dobře.

Míjeli autobusovou zastávku, kde se od party každý den oddělovala Tabitha, pokud tedy nešli někam hned po škole společně. Zastavili se s klukama v uctivé vzdálenosti stranou, aby se Toby mohl v klidu náležitě rozloučit jazykem s jeho – už téměř půl roku – holkou. Sledovali s neskrývaným zaujetím, jak jí při tom silně stiskl zadek, až nadskočila a zasmála se. Byl to totiž doopravdy poutavý pohled.

„Tak čau večer!“ řekla mu Tabi a zamávala i jim, než nastoupila do autobusu.

Billy se na ni široce usmál. Kdyby měl možnost, s ní by se večer taky rád sešel. Kvůli ní by z postele do zimy vylezl, rozhodně. Pak pohlédl za sebe, na spoustu jiných holek, které se v hloučcích loudaly kus za nimi. Štěbetaly a hihňaly se, všechny pomlouvaly a roznášely drby. Protočil nad nimi oči.

Pomalu se všichni rozešli dál. Flin a Charlie se pustili do zaujaté debaty o poprsí učitelky matiky, slečny Mantoronové, která si právě dnes vzala trochu větší výstřih než obvykle. Toby se smál, okamžitě se zapojil a občas předváděl smyslné pohyby pánví, při kterých rukama svíral ona pomyslná ňadra u různých částí svého těla. Když totiž Tabitha nebyla s nimi, už si zase nemusel dávat pozor na tu svoji nevymáchanou hubu.

Billy se tomu musel smát taky, i když mu to přišlo docela nechutné. *Tohle se přece s kozama nedělá, ne?* Ale matikářka vážně měla boží prsa a on si toho jejího výstřihu samozřejmě dnes nemohl nevšimnout, ani kdyby chtěl.

Když se na příští křižovatce od party oddělil a měl před sebou poslední úsek cesty o samotě, úsměv se mu z tváře rychle vytratil. Fakt ve skutečnosti neměl náladu na prasečinky a čím nechutnější Toby býval, tím častěji si to pro sebe říkal.

Sevřel ruce v pěst a až v tu chvíli si všiml, jak má studené prsty. Otřásl se, hlasitě si povzdechl, vrazil obě dlaně hluboko do kapes a přidal do kroku.

Domů Billy dorazil s myšlenkou na horkou sprchu. Byl tak zahloubaný, že si ani neuvědomil, že bylo odemčeno, což by rozhodně být nemělo. Kdyby dával trochu pozor, mohlo ho to předem varovat, ale on moc pozor nedával, bohužel pro něj.

Shodil ze zad batoh a hodil ho na zem hned u dveří. Skopl z nohou boty a přestože věděl, že by je měl sebrat a zasunout do botníku, jinak bude zase čelit kritice, neudělal to. Prostě se mu nechtělo. Byla to zbytečná blbost, na které nezáleželo a která ho jen srala.

Zamířil do koupelny a už se viděl pod proudem teplé vody. Na nic jiného nechtěl myslet. Zarazil se ale hned v obýváku. Seděla tam totiž máma. A co hůř, seděl tam i ON!

Sjel ho rychle pohledem. Měl dlouhé černé vlasy, které mu rámovaly tvář a spadaly volně na ramena. V první chvíli vypadal vlastně jako holka. Když zvedl hlavu a podíval se na něj, na moment se zdálo, že má snad i namalované oči, ale nejspíš to bylo jen těmi kruhy pod nimi, které byly v úplně bledé tváři velmi výrazné.

Jestli tenhle kluk nebyl mrtvý, rozhodně vypadal, že k tomu má nakročeno.

Pár vteřin se vzájemně pozorovali. Billy ho znovu několikrát přejel pohledem od vrchu až dolů. Všiml si na jeho rukou několika náramků, černých s různými stříbrnými cvočky. Taky celé sbírky prstenů, které se mu třpytily snad na všech prstech. Na dlouhých, bílých, přímo kostnatých prstech. Pro něj to bylo nezvyklé, a proto vážně podivné.

Kalhoty měl taky černé, trochu volnější. Na něm by nejspíš plandaly každé, byl totiž vlastně celý jako kostra. Upnuté tmavé triko to velmi zvýrazňovalo. Skvěl se na něm obrázek čehosi v plamenech.

Jako nějaký podělaný metalista nebo co, pomyslel si Billy a nakrčil rty do znechuceného úšklebku.

Když se ta chvíle ticha zdála být dlouhá a matka už téměř vypadala, že by chtěla něco říct, Billy se vzpamatoval a přiměl se k pohybu.

Rychle vyběhl po schodech do patra a zamířil rovnou do svého pokoje. Myšlenky na sprchu byly tytam. Zavřel se u sebe, zamkl a opřel se o dveře zády. Zhluboka se nadechl a zase vydechl. Jedním dlouhým krokem překonal vzdálenost k psacímu stolu a nasadil si sluchátka, která tam měl položená spolu s MP3 přehrávačem.

Slastně přivřel oči, jakmile mu v hlavě začala znít jeho oblíbená skladba. Obličejem praštil do polštáře, jak se bezvládně a zmučeně zhroutil na svou postel. Celý svět byl rázem pryč a on se naplno soustředil na hudbu. Snažil se vnímat jen ji a nepustit do svého vědomí žádnou z divokých myšlenek nebo představ, které by ho teď zase nasraly ještě víc.

Před očima měl stále ten výjev. Matku a toho kluka na jejich pohovce. To bylo tak zpíčeně děsný!

Hlasitá hudba ho vždy uklidnila. Když odehrály tři skladby, zjistil, že tentokrát se necítí o nic lépe. Otočil se a lehl si na posteli na záda. Začal si

třít oči, aby z mozku vymazal ten obraz, který tam měl vypálený. Zvedal se mu z toho žaludek.

Tohle bylo tak směšné, přímo absurdní! Přece nestačilo tak málo, aby tady najednou byl prostě nastěhovaný. Cizí kluk! V životě ho neviděl a absolutně zničeho nic byl tady? Objeví se a bude chtít být jeho bratrem? A navíc když vypadá jako smrt sama a určitě uctívá satana a obětuje slepice? Vole, tak to ani náhodou! Co si jako vůbec myslí? V děcáku by mu bylo líp, to ať si rovnou zapíše za uši!

Jeho pohodové hudby bylo škoda na tak blbou náladu. Potřeboval něco, na co se bude soustředit více, aby mohl přestat přemýšlet. Vstal tedy, vytáhl si z uší sluchátka a zapnul počítač. Už nějakou chvíli si chtěl pustit jeden fajn seriál a zdálo se, že dnes je ta pravá příležitost.

První epizoda začala hrát. Billy sebou zase praštil na postel a složil si ruce pod hlavu, aby mohl pohodlně koukat. Čekala na něj celá série, deset dílů po čtyřiceti minutách. Naprosto perfektní zábava na celé páteční odpoledne.

Už po prvním dílu věděl, že to dnes nejspíš zhlédne všechno.

*

Billy si neuvědomoval, kdy usnul. Najednou byla tma a ticho. On ležel, mžoural po pokoji a přemýšlel. Ještě se mu snad nestalo, že by zabral takhle odpoledne.

Vstal z postele, jeho žaludek totiž hlasitě zakvílel. Měl hlad a taky žízeň. Zdaleka nejvíc ale potřeboval na záchod.

Potichu a po špičkách vyrazil do koupelny. V baráku bylo chladno, a tak si tam na sebe rovnou hodil župan. Pak zamířil po tmě dolů po schodech. Všiml si světel blikajících v obývacím pokoji. Tiše tam hrála televize. Očima pátral v šeru, dokud ho nenašel. Lukas ležel na pohovce a spal.

Musel projít obývacím pokojem do kuchyně, chtěl-li něco sníst. Musel se se svým bratrem minout o dost těsněji, než by byl býval ochotný za jakýchkoliv okolností. To bylo mrzuté, ale pořád to bylo možná tak nějak lepší, než kdyby mu spal v herně. To by totiž bylo přímo osobní!

Zamířil ke kuchyni. Cesta to byla tak pomalá, až se zdála být nekonečnou. Natáhl úplně automaticky prsty po vypínači, ale zarazil se. Když si tam rozsvítí, tak ho určitě vzbudí. Už úplně potmě pokračoval tedy dál ještě pomaleji.

Otevřel dvířka lednice a konečně spatřil nějaké světlo. Byla to úleva. Rychle si začal vybírat jídlo a vršit si ho v náruči s úmyslem odnést si ho do pokoje.

Když už se mu zdálo, že má všeho dost, popadl ještě láhev s džusem a couvl. Dveře ledničky se zabouchly hlasitěji, než chtěl, a on jim v tom nestihl zabránit. Ztuhl. Chvíli zůstal stát, ale pak dlouze vydechl a otočil se, připravený vydat se na tichý pochod zpátky.

Oslepen tou malou žárovkou zjistil, že místnost ještě více potemněla. Neviděl vůbec nic, jen dveře, které vedly do obýváku. Televize tam byla jediným zdrojem světla. Bylo to dost strašidelné.

Už se chystal udělat první krok v té děsivé temnotě, když vedle sebe něco uslyšel. Byl to pohyb, velmi tichý. Možná i dech, slabý a pomalý. Po zádech se mu svezl mráz a na krku se mu zježily všechny chlupy.

„Ahoj," zašeptal někdo hned vedle něj.

Jak napínal uši, aby zaslechl každé drobné šustnutí, tak ho ono jedno tiše pronesené slovo k smrti vyděsilo. Všechno jídlo, které držel, popadalo na zem. On rychle uskočil dobrý metr dozadu, což byla chyba, neboť tvrdě narazil do kuchyňské linky.

Udržel v sobě bolestný výkřik a místo toho jen slabě kvíkl. Ze tmy se k němu natáhly dvě bledé ruce. Nezaváhal a provedl další zběsilý úskok směrem do obývacího pokoje, který byl alespoň trochu osvětlen. Jako zmatená srna.

Až když se jeho mysl uklidnila a oči přivykly sporé viditelnosti, si uvědomil, s kým se setkal v kuchyni. V rozpacích přemítal, jestli má utéct do pokoje, nebo se vrátit pro jídlo, které upustil. Lukas to vyřešil za něj. Všechno ze země posbíral a podal mu to. Ve tmě byl sotva vidět, ty strašidelné bledé ruce, ty se ale nedaly už přehlédnout.

„Omlouvám se, nechtěl jsem tě vylekat," zaznělo od něj.

Billy stál a neschopen slova zíral. Tohle mu jeho tělo dělalo snad pořád. Když potřeboval rychle reagovat, zkoprněl. Všechno, co by měl říct nebo udělat, ho napadlo až později.

Lukas ho obešel, přešel až do obývacího pokoje a začal jídlo z náručí pokládat na konferenční stolek před pohovkou, na které ještě před chvílí spal. Nebo jen dělal, že spí a pozoroval při tom jeho nemotorný průchod obývacím pokojem.

„Taky bych něco snědl, nevadilo by ti se podělit?" zeptal se hlasitým šepotem. Jeho hlas byl až tak moc klidný, že to bylo vlastně děsivé. Posadil

se, otevřel igelitový pytlík s celozrnnými bulkami a začal se dobývat do plátkového sýru v papírovém obalu.

Billy se opatrně přiblížil až k pohovce. Hladově hleděl na svou večeři. Lukas se usadil přímo doprostřed, takže vedle něj z každé strany bylo jen jedno místo. Nechtěl si tam sedat, ale udělal to. Posadil se co nejblíže k opěradlu a jen na krajíček, jako by měl snad každou chvíli vyskočit a utéct.

Zvedl k němu oči a prohlédl si ho ve světle televizní obrazovky.

Lukas byl ve stále stejném triku jako odpoledne. Kalhoty mu ležely na zemi, měl na sobě jen dost upnuté boxerky. Jeho nohy byly hrozně hubené. Billy rychle uhnul pohledem, aby na něj nezíral nějak nepatřičně.

Nepřišel na to, kam by se měl správně dívat, a tak se brzy očima vrátil alespoň k jeho tváři. Zblízka nebyla tak holčičí, jak mu připadala odpoledne. Přesto vnímal ty jemné rysy. Plné rty, úzké pěkně tvarované obočí, husté dlouhé řasy. Ano, něco holčičího na něm určitě bylo a jeho to z nějakého podivného důvodu zajímalo.

Lukas si naskládal sýr hojně na bulku a s chutí se do ní pustil. Sledoval při tom televizi, kterou bylo i v tichu místnosti sotva slyšet.

„Jo, nevzal jsem si ani pyžamo. Všechny věci mám ještě doma, víš," pronesl po chvíli tiše, jako by snad věděl, nad čím Billy přemýšlel. To bylo trochu děsivé, zvlášť když se na něj po celou dobu vlastně ani nepodíval. „Zajedu si pro ně ráno. Ivona si kvůli mně vzala volno a najala dodávku. Je fakt hodná."

Billymu se nelíbilo, že jeho mámě říká křestním jménem. Byla to jeho máma, tohle bylo tak divné! Proč jí neříkal alespoň teto nebo tak? A vlastně se mu ani nelíbilo, jak si s ním zkoušel povídat. Jako by byli staří známí a vykládali si o tom, co je nového. Jako by o nic nešlo.

Lukas k němu otočil tvář. Oči se mu v přítmí nápadně leskly. Věnoval mu zvláštní pohled, zvláštně hluboký a nepříjemný. „Vím, že mě tu nechceš. Taky nejsem nadšený. Pokusím se nebýt ti na obtíž, jen nechci do děcáku, jasný?" řekl tiše, pomalu a důrazně.

Billy hlasitě polkl. V uších mu zazněl zvuk, který mu konečně připomněl, že ještě nic neřekl, že jen hledí jako tupec. Doopravdy rád by ze sebe něco dostal a dokázal, že není mentálně retardovaný, jenže to prostě nešlo.

To mlčení jako by Lukase rozesmutnilo. Chvíli se na něj díval, ale potom si tiše povzdechl, znovu se zahleděl na televizi a přestal žvýkat. Ramena mu klesla a obočí se mu podivně stáhlo.

Najednou na něj Billy přestal být naštvaný. Bylo mu ho docela líto. „V pohodě," zachroptěl k němu namáhavě. Doufal, že bude taky znít klidně, ale nezněl.

Světlá scéna ve filmu odhalila, čeho se bál snad ze všeho nejvíc. Jeho bratrovi už se po tvářích kutálely velké slzy. Skutečně začínal brečet, přímo sakra před ním!

Lukas se mu znovu podíval do očí, na strašně dlouhou dobu. Bylo to šíleně znepokojivé, ten jeho hluboký pohled. A pak ho najednou objal. Uslzenou tvář mu zabořil do ramene a začal vzlykat.

Billy se zhluboka nadechl, srdce se mu poplašně rozbušilo a on znovu celý ztuhl.

Lukas sálal horkostí a horká byla i jeho vůně. Tiskl se na něj a chvěl se. Byl tak brutálně blízko. Každá vteřina najednou trvala celou věčnost.

Lukasovo štkavé zběsilé dýchání se postupně zklidnilo až v tiché oddechování. Nejspíš upadal do spánku. Billy ještě dlouho seděl, strnulý a ztuhlý. Čekal. Měl strach, že když se pohne, probudí ho a on začne plakat znovu. Nakonec už to ale nevydržel. Opatrně si uvolnil pravačku, podepřel ho, aby se mohl zvednout, a položil ho na polštář.

V tichosti uklidil nepořádek, který se tam objevil, a do svého pokoje se vrátil jen s krabicí džusu a pytlíkem česnekových brambůrků. Jeho náhle úplně staženému žaludku to totiž stačilo.

„Vybral jsem si Ivonu v podstatě jako los do loterie. Jen podle toho mála, co jsem o ní věděl. Přiměl bych asi kohokoliv k pocitu viny. Každý, kdo znal fotra, věděl, jaký byl, a mlčel, jako by mi něco dlužil. A mně bylo upřímně jedno, kde se na čas usadím, u koho si vyprosím místo, abych mohl dodělat školu a zmizet. Jenže pak jsem ho uviděl. A věděl jsem, že mou ruku vedl osud." (z nalezených deníků Lukase Todda)

Kapitola 2

„Billy? No tak vstávej, Billy, potřebujeme tvoji pomoc!“ hudrovala máma a klepala čím dál silněji na dveře.

Billy nespokojeně otevřel oči a zamžoural po svém pokoji. Budík na psacím stole velkými červenými číslicemi hlásal, že je po sedmé hodině ráno.

Proč by ho kurva matka budila takhle brzy o víkendu? To si snad dělala prdel, nebo co?

Dveře do pokoje se na mezírku otevřely. Jedno oko přes ni nakouklo a zkontrolovalo, že je už vzhůru. „Billy, prosím tě, oblékni se, musíme začít hned ráno, abychom vše stihli,“ pronesla k němu máma už o něco vlídněji.

„Stihli co?“ zeptal se rozespale a s nechutí vysunul jednu ruku zpod teplé peřiny, aby si protřel oči. Na jazyku cítil pachuť česneku. Vzpomněl si na svou noční svačinku a taky na to, co jí předcházelo.

„Přestěhovat Lukase k nám přece. Tak sebou hoď, za hodinu vyrážíme!“

Dveře se zase zavřely. Slyšel ji odcházet. Povzdechl si a protočil otráveně oči. To se dalo čekat, že bude muset pomáhat. Zloba z jeho břicha byla ale pryč. Zůstala po ní jen česneková pachuť na patře.

Když sešel dolů, řádně ustrojen, tentokrát i tepleji, protože si zapamatoval tu kosu, která byla venku včera, Lukas tam nebyl. Máma snídala a snídani měl nachystanou nejen on, ale i jeho bratr.

Slyšel tekoucí vodu z koupelny, a tak se nemusel ptát, kde ten vetřelec je. Trošku ho to ale hned zamrzelo. Doufal, že tam bude. Chtěl vědět, jak se bude po včerejšku tvářit. A taky se chtěl předvést. Vzal si na sebe vážně skvělou novou mikinu, kterou si koupil nedávno, a ty nejlepší kalhoty, co měl, trochu upnutější a systematicky prošoupané na stehnech. Ani nevěděl, proč vlastně.

Byl už téměř po snídani, když se Lukas objevil. Černé mokré vlasy měl sčesané z čela, ležely mu všechny na zádech a voda z konečků mu na nich zanechávala malé mokré fleky. Jeho bledá tvář kontrastovala s temnými kruhy pod tmavě hnědýma očima. Ale vypadal tak zvláštně odhodlaný. Nejspíš k tomu, aby přežil zase další den.

Ve chvíli, kdy se jejich pohledy spojily, jeden koutek Lukasových rtů se pozvedl do nenápadného úsměvu a on mírně kývl hlavou. Asi se chtěl zdravit. Jako by snad byli kámoši. Billy schválně nijak nezareagoval, ale díval se na něj, aby si byl jistý, že pochopí ten přímý záměr nepozdravit ho zpátky.

Přidal se k nim na snídani. Máma mu hned vlídně nabízela čaj a mluvila s ním tónem, jaký k nikomu jinému snad nikdy nepoužila. Byla tak milá, až se Billy raději zvedl a odešel do koupelny čistit si zuby, aby to nemusel poslouchat.

Brzy byl konečně čas vyrazit. Billy v sobě trochu silou potlačil všechnu svou frustraci a vlastně se docela těšil, až uvidí dům svého otce. Byl na něj zvědavý.

Nasedli do mámina auta a v tichosti vyjeli.

Na cestě strávili téměř půl hodiny. Billy z nějakého důvodu očekával, že to bude dál, ale zastavili v malém městečku poměrně nedaleko. Zamrazilo ho z pomyšlení, že jeho táta bydlel takhle blízko. Mohl za ním kdykoli zajet. Stačilo vědět kam a sednout na autobus. Jistěže o to nestál, ale vědomí toho, že tady ta možnost byla, ho tak nějak zvláštně sevřelo.

Z auta vystoupili před zeleným domkem na vzdálenějším konci města. Byl to na první pohled úplně prostý nízký barák, nic víc. Pokoji potom ale Billy stejně procházel s pusou pootevřenou. Hltal každý detail. Bezděčně se snažil najít věci, které by mu mohly otce přiblížit. Zkoumal kdejakou drobnost v naději, že mu napoví, jaký byl.

Čekalo ho ovšem převážně zklamání. Nejenže na to neměl příliš času, navíc ale nenašel doslova nic dostatečně osobního. Jen spoustu fádních dekorací, nicneříkajících a hlavně nezajímavých.

„Lukasi, běž si zabalit všechny osobní věci, Billy, ty dostaneš na starost postel. Jsi silák, ukážu ti, jak ji rozdělat, a ty ji dostaneš do dodávky. Já proběhnu kuchyň, jen aby nezůstala plná jídla, co by se tam kazilo nebo tak. Vše ostatní tady necháme. Je to samozřejmě tvůj domek a později si s ním budeš moct udělat cokoliv," prohlašovala máma. Domem pochodovala s jistotou a rozhodností a zdálo se, že na rozdíl od Billyho ji skutečně vůbec nezajímal.

Nebylo kdovíjakým překvapením, že Lukasův pokoj vypadal trochu jako hrobka. Seděl k němu. Stěny měl vymalované šedou barvou a jedna byla přímo černá. Všude visely obrázky kreslené tužkou nebo fixou, taky plakáty

z časopisů. Billy hltal očima každý detail i tam. Jestli je to neslušné, mu bylo úplně jedno.

Postel se částečně dala rozdělat pomocí šroubováku a imbusového klíče. Máma je přivezla s sebou, což na něj udělalo docela dojem. I tak se s tím ale dost nadřel, zvlášť když na to zůstal sám.

Lukas si v absolutní tichosti balil své věci. Oblečení, knihy, časopisy, hry, barvy a štětce, asi všechno, co měl rád a co doteď patřilo do jeho života. Do života, o který přišel. Někdy v polovině balení se mu po tváři znovu svezly slzy a Billy je zahlédl, přestože se k němu otáčel zády a snažil se je skrýt. Znovu mu ho začalo být trochu líto, ale stiskl k sobě zuby a odvrátil od něj hlavu.

Celý Lukasův život se vlezl do dvou kufrů a jedné cestovní tašky. Ta hromádka věcí byla vším, co měl. Zrovna je zavíral, když máma dorazila, aby pomohla s posledním, největším a nejtěžším dílem postele. Věnovala mu laskavý a cituplný pohled. Asi ho taky litovala. Jak jinak.

Billy využil toho, že Lukase nechali za sebou, a hned za dveřmi se konečně zeptal, kam se u nich vlastně nastěhuje.

Máma po něm šlehla očima a zamračila se. Asi nebyla správná chvíle na tuhle diskusi. On stejně moc dobře věděl, jak to dopadne. Ale nedostal doslova žádnou příležitost k tomu, aby si o tom promluvili, a to ho sralo.

Už se nadechoval, aby se k tomu vyjádřil, když vtom se ozvala podivná tupá rána. Z pokoje, ve kterém byl Lukas teď sám.

Rychle položili dřevěnou desku na zem a spěšně se vydali zpátky. Lukas tam ležel na podlaze a vypadal, jako by byl mrtvý. Vlastně ne, takhle vypadal pořád. Teď jen působil ještě o něco málo mrtvěji.

Máma klesla na kolena vedle něj a začala ho jemným třesením a poplácáváním po líci budit. Jen omdlel, jak se záhy ukázalo. Během chvíle začal zase přicházet k sobě. Překvapeně mrkal a dlaní si tiskl čelo, ale posadit se zvládl sám.

Billy zůstal stát ve dveřích, zachraňovat ho rozhodně neměl v plánu. Zamračil se a nespokojeně si založil paže na prsou. Jediné, co mu najednou zase přišlo líto, bylo to, že se mu vlastně nestalo nic. Nepraštil se do hlavy ani si nic nezlámal, jaká škoda!

Dodávka nebyla nacpaná, když už byli nachystaní k odjezdu. Billy se stále zamračeně posadil na sedadlo spolujezdce a strčil si do pusy žvýkačku z přihrádky pod rádiem. Připadal si podivně zklamaný a sralo ho, že musí

ztrácet tolik času kvůli takovým blbostem. To stěhování by klidně zvládli ve dvou.

Doma ho čekala další spousta otravné práce, která mu na náladě nepřidala ani trochu. Většinu věcí ze své herny si musel nastěhovat k sobě do pokoje. Přirozeně se mu tam všechno nevlezlo, a tak plno jeho drahocenných pokladů mělo skončit v krabicích ve sklepě.

Vyklízet si ten pokojík bylo zvláštně frustrující. A to, že mu Lukas přišel nabídnout pomoc, ho v podstatě jen vytočilo.

„Já ti taky na tvý věci nehrabal, tak ty se drž dál od těch mejch!“ odpálkoval ho hned. Jenže pak přišla máma a řekla, že mu budou oba pomáhat, aby to bylo co nejrychlejší, a tím ho totálně shodila.

„Sbírals dinosaury?“ prohodil k němu Lukas, když se při balení věcí dostal k poličkám přeplněným figurkami. S velkou krabicí u nohou si je spěšně prohlížel a pak zahazoval mezi další věci z polic nad nimi.

Přítomnost matky Billymu nedovolila říct něco nepříjemného, tak raději jen zabručel. Odvrátil od něj tvář a soustředil se na to, aby vypadal zabraně do práce.

„Taky jsem je míval rád. Jaký byl tvůj nejoblíbenější?“ zajímal se Lukas dál.

„Co já vím, už nejsem děcko, už si to ani nepamatuju!“ zalhal. Neviděl důvod, proč by se mu měl nějak svěřovat.

„Já měl rád raptory.“

Billy mlčel a plnil snad poslední krabici časopisy a komiksy. Máma za jeho zády zavázala pytel plný starého oblečení a vyrazila do sklepa. Když vyklidila pole, využil toho a otočil se na něj. „Proč zrovna raptory?“ zeptal se.

„Řeknu ti to, když mi řekneš tvého oblíbeného dinosaura. Platí?“

Billy povytáhl jedno obočí. Zvažoval to pár vteřin a potom jednoduše přikývl.

Lukasovi zacukal pravý koutek. „Byl to malej zmetek. Kradl mláďata, protože nikoho jiného by nezvládl zabít. Totální outsider mezi všemi těmi impozantními velikány. Koukni na mě. Musím říkat víc?“

To rozhodně sedělo. Billy ho přejel pohledem od hlavy až k patě a zase zpátky. Rozuměl tomu velmi dobře. Malej zmetek. Jo. Lépe by ho ani nazvat nemohl.

„Brontosaurus,“ prozradil mu na oplátku. „To byl můj oblíbenec. Líbilo se mi to jméno. Pojmenovali ho podle hromů a já si představoval, že když

hřmí, zní to přesně tak, jako by jich stádo procházelo kolem.“

Lukas se na něj zadíval a potom se pousmál. Bylo to zvláštní. Jako by mu snad byl vděčný, že se mu svěřil. Jako by byl nějakým dobráckým žebrákem, který prosí o pár přátelských slov, protože na světě zůstal tak příšerně sám.

Billy se od něj rychle zase odvrátil a ztěžka polkl. Vůbec mu to celé nedělalo dobře.

*

Když kolem třetí hodiny odpoledne zazvonil zvonek a u dveří se objevila rudá kštice Charlieho, Billy nezaváhal ani na moment. Rychle využil příležitosti a se slovy: „Jdu ven, vrátím se večer, čau!“ vypadl z domu. Nechal zbytek úklidu a stěhování jen na nich. Stejně už bylo skoro vše hotové, a navíc si přece spolu skvěle notovali. Hodná starostlivá máma a chudáček Lukas, který se rád nechá opečovávat. Ať si oba naserou!

Jakmile se za ním zabouchly dveře, neskutečně se mu po celém tom dni ulevilo.

„Kámo, dneska bude v hnízdě hukot!“ prohlásil Charlie, když míjeli roh ulice.

„Nekecej, co máme?“

Zrzek se usmál a zvláštně temně na něj pohlédl. Batoh si ze zad přehodil na břicho. Pootevřel ho jen natolik, aby ho nechal zahlédnout vršek láhve.

Billy sice nevěděl, o co přesně se jednalo, ale podle kolku toho bylo dost, a to znamenalo, že dnes všechny své zbytečné pocity utlumí dostatečně. Zasmál se. Na ničem jiném totiž nezáleželo.

Přidali do kroku, ostatní už na ně čekali.

Tobyho hlasitý smích byl slyšet ještě mnohem dříve, než byl vidět provizorní žebřík, který si vyrobili k pohodlnějšímu výlezu do jejich hnízda. Udělali to po jednom tragickém sestupu jejich kamarádky Valerie, které podklouzla na kameni noha a ona padala asi šest metrů po zadku po všech kamenech až na zem. Tehdy bylo velké štěstí, že se jí nic nestalo. A taky, že držela hubu a nikomu doma neřekla ani slovo o tom, kde a proč byla.

Rodiče by je všechny roztrhali, kdyby věděli, že se bavili horolezeckými výstupy nahoru a zase dolů po uměle vytesané stěně bývalého kamenolomu. Když ale kdysi dávno Flin přistál v perfektní vyhloubenině mezi kameny, usazené tak nízko, že ulomené kusy studené šedé skály kolem tvořily rantl

kryjící je před zraky všech dole, zjistili, že narazili na nejlepší skrýš na světě. A za to rozhodně všechny pády stály.

Když Billy vylezl po žebříku a usadil se na špalek, usmál se. Byl totiž v prostoru, kde neplatila žádná jiná pravidla než ta jeho. Ocitl se mimo zákon civilizace.

Z malého přenosného rádia hrála tiše hudba. Tabitha byla obkročmo posazená na Tobyho klíně tak, až se jí sukně vyhrnula a odhalila velkou část jejích stehen. To byl pěkný pohled. Flin seděl vedle a zamračeně si prohlížel oblohu, jako by vyhlížel další déšť.

„Kámo, co vám tak trvalo?“ zeptal se Toby podrážděně a hlasitě jako vždy, jen co se do hnízda vyšvihl i Charlie.

Zrzek rozepl batoh a na vysvětlenou odhalil jeho obsah. Znovu přitom nasadil ten svůj úsměv. Ten děsivý škleb plný radosti ze špatnosti. Spokojeně se posadil a samolibě vystrčil bradu.

Během chvíle se začali usmívat všichni. To byl skvělý úlovek, takový už se dlouho nepodařil.

„Kde jsi k tomu přišel?“ zeptala se Tabitha zvědavě.

„V tom malém obchodě u sídliště. Colu jsem zaplatil, rum už ne.“

Smáli se tomu. Bylo totiž fakt směšný, že zrovna kluk, který měl tak zazobaného fotříka, kradl v obchodě jako nějaký chudák.

Flin se k Charliemu naklonil. Se zájmem láhev vytáhl z jeho batohu, otevřel ji a zkušeně přivoněl. „Hmmm,“ zamrčel uznale, ale přitom se znechuceně zašklebil, protože ta vůně rozhodně nebyla příjemná. Přesto ochutnal. Pokýval hlavou, hned potom se ale celý otřásl a vzal si spěšně ještě Colu, aby mohl tu pachuť zapít.

„Výborný,“ zhodnotil zamračeně a všichni propukli v hlasitý smích.

Za chvíli už měl každý přidělen vlastní kelímek, kterých kdysi koupili celou obří věž a ukryli ji do vyhloubeniny pod jedním z kamenů. Popíjeli a bavili se. Rum s colou si míchali dohromady a nijak s ním netroškařili, takže chuť výsledných drinků zůstávala pořád dost odporná.

Billy se šklebil doslova po každém upití, ale dalšímu se nevyhýbal. Těšil se, až dosáhne stavu, ve kterém se bude cítit lépe. Vždycky se mu to podařilo, nakonec.

Večer už byla láhev téměř prázdná a všichni byli ve skvělém rozpoložení. Tabitha, stále na Tobyho klíně, vykládala vtipy tak sprosté, že se všichni váleli po zemi smíchy. Na vtipy byla ona machr, určitě se je učila pro ně, protože s nimi kvůli Tobymu trávila dost času. Ale když ten poslední

zakončila slovy: „To víš, hošánku, nejdřív strup a pak hnis!“ řvali všichni nejen smíchy, ale i absolutním znechucením.

Toby se smál úplně nejhlasitěji ze všech. Jednu ruku měl přitom nenápadně vsunutou pod její triko a pevně jí tiskl prso. Bylo neskutečné, že ona nic nenamítala.

Flin byl tak opilý, že se ze země nemohl ani zvednout. Byl to trochu znepokojivý pohled, ale on se i tak s chutí pochechtával, a to se nestávalo příliš často. Takže byl asi v pohodě.

Charlie si málem spálil ruce. Zrovna přikládal hromadu větviček do malého ohně uprostřed hnízda. Nic se mu ale nestalo. Asi proto, že byl zvyklý se v jednom kuse v ohni něčím rýpat. Za chvíli už zase seděl na zemi vedle Tobyho.

Billy si všimnul, jak se nenápadně dotýkal Tabithina lýtka svým loktem. Ona ani na to nijak nereagovala. Možná o tom ani jeden z nich nevěděl. Ale možná, že ano.

Na chvíli všichni ztichli. Poslouchali rádio a rozjímali. Svět se jim pohupoval ze strany na stranu a bylo to vážně moc příjemné.

„Billy, tak co tvůj novej brácha?“ zeptal se Toby najednou.

V tu chvíli Billy okamžitě zalitoval, že se jim o tom včera při obědě vůbec zmiňoval. Nechtělo se mu o něm moc mluvit. „Já nevím, vole, je fakt divnej. Dneska jsme ho nastěhovali. Zabral nám hernu, debil!“ zhodnotil celou situaci otráveně po krátkém zvážení.

Vzpomněl si na Lukasův noční pláč u něj na rameni a vybavil se mu ten pocit lítosti. To by ale před kamarády nepřiznal.

„Je hezkej? Kdy nám ho přivedeš představit?“ ptala se se smíchem Tabi a dělala přitom laškovné grimasy. Dost přehnané na to, aby bylo vidět, že žertuje. Toby jí ale přesto pevně stiskl bradavku, až vyjekla.

Znovu se začala smát a fingovaně s ním bojovat, aby dostala jeho ruku zpod svého trika. Za chvíli se oba váleli po zemi a zápasili.

Všichni mohli oči nechat na Tabithině těle. Na jejích dlouhých nohách, které sukně najednou odhalovala ještě víc. Na bocích, které zůstaly taky malinko odkryté, jak se jí i mikina vyhrnula. Na jejích pažích, které jí Toby držel za obě ladná zápěstí nad hlavou.

Chechtala se, pitomě a opile. A byla tak nádherná.

„Já nevím, asi není hnusnej, ale je na něm něco... kámo, mám z něj pocit, že mě v noci přijde pobodat, chápeš? Nebo že se jednou vzbudím a na

chodbě ho potkám s mrtvolou jeho mámy. Je prostě děsivej!“ pokračoval po krátkém zauvažování Billy, když se zase všichni uklidnili.

„Pořád by to mohlo být horší,“ krčil rameny Toby.

„Řekni blontosaulus a zlomím ti čelist!“

„Co? To jsem říct nechtěl! Chtěl jsem říct, že by taky mohl být... zrzavej, píčo!“

„Jdi do prdele, kreténe!“ zařval na něj Charlie.

„Jak víš, že zrzavej není?“ zajímal se Billy.

„Tak to bys snad řekl v první řadě, kdyby byl, ne?“ zvedl na něj Toby obočí.

„Jo, to bych teda řekl. To bych totiž nedal! To bych tady už seděl se svým kufříkem!“

„Naserte si kurva oba dva! Fline, řekni jim něco!“

„Něco!“ zavrčel na ně Flin přísně.

„A máte to, debilové!“ zaculil se Charlie s neskrývaným zadostiučiněním. „Můžete mi kurva připomenout, proč se s vámi vůbec bavím? Protože teď mě fakt nic nenapadá!“

„Je s námi zábava, ne snad? A navíc ti díky mně nekradou mlátičky prachy na svačinky, zapomněl jsi?“ objasnil mu to Toby.

„A nezapomeň na to, že my jediní jsme ochotní taktně nezmiňovat, jaký je tvůj fotr čurák a kolik projebe peněz na všech těch svých zlatokopkách, který si vodí domů a o kterých tvrdí, že budou tvý nový mámy. Tentokrát už určitě napořád!“ přidal se Flin sarkasticky.

„A ignorovat, jak nad některými těmi buchtami slintáš,“ doplnil ho rychle Billy.

„No a taky na to, že ti vždycky děláme alibi, když někde něco lehne popelem. Ať už jsi tam byl, nebo ne. Protože tvoje pověst tě předchází,“ připomněla ještě Tabitha.

„Dobře, dobře, dost. Přesvědčili jste mě. Ale to se do píči musím obarvit, aby se mi dostalo taky trochy lidského zacházení?!“ bručel Charlie, už o mnoho méně nasraně.

„Tak promiň, kámo, víš, že zrovna proti tobě a tvýmu pihovatýmu zadku nic nemám. Ale ze zrzků jsi výjimka, a to jen proto, že nám z fotříkova kapesnýho všem často kupuješ chlast a cigára!“ pokrčil na něj Billy omluvně rameny. „Ne, Lukas není zrzavej. Naštěstí. Jen je... má prostě černý vlasy a černý hadry a černý všecko. Černou duši, chápeš? Když na

tebe civí, tak prostě máš pocit, že za těma očima skrývá černou duši," prozradil jim všem potom a bylo to příliš upřímné i na to, jak byl opilý.

„Nebuď rasista," prohodil Flin už zase tiše, zíraje ožralecky na temné obrysy stromů, rýsující se proti tmavnoucí obloze.

„Tak asi když se mu zabili rodiče, tak se nebude usmívat a radovat, ne?" zeptala se Tabitha. A měla nejspíš pravdu, protože ostatní ztichli a pomalu přikyvovali.

„Asi," vydechl Billy. Ale myslel si své. Oni ho přece neviděli. Nemohli vědět, jak znepokojeně se cítil, když se na něj Lukas díval.

Charlie si dolil do kelímku poslední zbytek rumu a taky zbyteček Coly. Na jeden doušek všechno dopil a znechuceně si oddechl. „Inu, přátelé, jsme na dně!" oznámil jim a zahodil láhev za sebe. Bylo slyšet, jak se tříští o kamení. „Je čas to tady rozpustit a jít domů," přednesl přemoudřele, jednou rukou předstíraje dirigenta se zdviženým ukazovákem.

Vzhledem k tomu, že byl alkoholem značně posilněný a Flin dvojnásobně, jejich odchod ještě nějakou chvíli nehrozil. Věděli to, a proto se jen uchechtli a seděli dál. Toby a Tabitha se ale skutečně zvedli. Tiskli se k sobě a laškovně se vzájemně drželi za zadky.

„Tak mi mizíme, borci!" prohlásil Toby a opravdu odešli. Nejspíš ne domů, ale hlouběji do lesa, jak to někdy dělávali. Toby jim o tom často potom vypravoval, když nebyla Tabi s nimi. Určitě přeháněl, protože nebylo pravděpodobné, že by si od něj nechala dělat všechno to, co popisoval. Jenže pravda mohla být úplně kdekoliv.

Zůstali v hnízdě ve třech. Seděli okolo vyhasínajícího ohně. Dokonce i Flinovi se nakonec podařilo posadit, i když se u toho pohupoval dopředu a dozadu. Přiblble se usmívali a nepřítomně hleděli do plamenů. Ještě chvíli si jen tak povídali a sem tam se zasmáli. Když Toby nevybuřoval, byla to zábava o dost poklidnější.

Už byla úplná tma, když opustili své bezpečné stanoviště a vydali se společně domů. Flin se trochu sebral a s jejich pomocí sestup zvládl úplně bez úhony. Ten večer trochu překvapivě, ale nebylo tomu tak poprvé.

Brzy začalo zase trochu pršet. Byl to drobný déšť, který je alespoň malinko probral. Kráčeli loudavě ven z lesa, zprvu po kamenité lesní cestě z kopce, potom ale přešli na pohodlnou asfaltku a před sebou už měli jen rovinku. Zdálo se, že vyšli přesně včas. Ostré kameny na osekané skalní stěně bývalého lomu by byly nebezpečnější, kdyby byly vlhké a kluzké. Měli štěstí. Často měli štěstí, když vyváděli takové píčoviny.

Prázdnou ulicí se pomalu potáceli ze strany na stranu a smáli se. Snažili se být tiše, aby nebudili zbytečnou pozornost případných čumilů z oken. Když ale Flin vletěl přímo do křoví u chodníku a zůstal v něm napůl ležet a napůl viset ve vzduchu, řvali smíchy a nešlo to zastavit. Málem se až váleli po zemi.

Billy se nabídl, že Charliemu s Flinem pomůže až k jeho dveřím, ale on odmítl. Na rozdíl od něj to totiž neměl po cestě. Flin šel navíc docela poslušně sám, a tak to nebylo potřeba.

Když se rozdělili a Billy pokračoval v cestě domů už úplně o samotě, uvědomil si, jak je mu vlastně špatně. Mluvení a smích to zakrývalo, ale mlčení potom najednou ne. Na nejbližší lavičce se na chvíli posadil, aby se mu usadil rozhoupaný žaludek. Bál se, že jinak bude zvracet.

Déšť ustal. Zůstala jen tma, ticho a znovu citelný chlad. Seděl tam už nějakou chvíli, svaly se mu uvolňovaly a okolí se nořilo do příjemného šumění, když si k němu někdo přisedl. Někdo celý v černém. Někdo, kdo si sedl dost blízko na to, aby ucítil jeho horkou vůni.

Chtěl zvednout hlavu a podívat se na něj, zjistil ale, že to není tak snadné. Jeho svaly změkly jako roztopený sýr. Došlo mu, že to přehnal, že to vážně přepískl.

„Nazdar, Lukasi, procházíš se městem?“ zahlaholil opile do země.

Hlava se mu jen kývala ze strany na stranu. Přesto na sebe byl svým způsobem pyšný. Jeho mozek zvládl nejen správně rozpoznat osobu, ale taky produkovat slova. Nejen to, celé věty. Věty, které dávaly smysl! Koutky svých úst mírně nadzvedl. Doufal, že to bude povýšený úsměv. Byl dobrej, zvládal to.

Lukas mlčel. Kdyby promluvil, určitě by řekl něco zdvořilého tím svým klidným hlasem. On se ale z nějakého důvodu rozhodl slovy šetřit.

Billy po chvíli ticha zavřel oči. Všechny zvuky mu splývaly v monotónní hučení, jehož hlasitost se přizpůsobovala bušení jeho vlastního srdce. Chtělo se mu usnout, a když ho Lukas zvedl a snažil se ho vést, nechtěl to. Opřel se o něj celou vahou a nechal se jím jen táhnout.

Sotva si uvědomoval, že dorazil domů. Vlastně by najednou klidně ještě šel. Už si na ty pohyby zvykl a měl pocit, že by při nich zvládl snad i na chvíli usnout. Zastavit se v chodbě byla zase nepříjemná změna.

Cestu do schodů by asi nezvládl, a nejspíš proto s ním Lukas zamířil do koupelny ve spodním patře. Když už nic, snažil se být Billy alespoň potichu. Věděl, že jestli něco nechce, tak je to vzbudit mamku a nechat se

nachytat v takovém stavu. Pořád mu to myslelo! Znovu na sebe začal být trochu pyšný. Jeho tělo možná nefungovalo úplně, jak by potřeboval, ale pořád mu to uvnitř mozkovalo, byl vážně dobrej.

Dorazili do koupelny. Poznal to podle toho, že Lukas konečně někde taky rozsvítil. Krásně to tam vonělo jako vždy. Najednou bylo ale vše dost rozmazané, to byl docela nezvyk.

S menšími obtížemi ho Lukas posadil do sprchového koutu. Chvíli se ho snažil probrat prskáním studené vody do tváře. To Billymu přišlo směšné. Chechtal se a jako dítě mával rukama ve snaze se bránit. Trochu ho to probralo, ale ne dost. Neubránil by se ani takovému párátku, jako byl kostlivec Lukas. Nemohl mít žádné svaly, přesto ho právě tenhle Lukas nadzvedl a začal mu svlékat triko. Bylo to skoro až neuvěřitelné.

„Co děláš? Nech mě, vole!“ mumlal Billy.

„Musím tě trochu osprchovat, tak se nebraň, ty ožralo!“ odsekl Lukas a něco v jeho tónu Billyho vážně přesvědčilo o tom, že on ví, co dělá. Že by ho měl poslechnout.

Postavit se bylo těžké. Zvedat nohy, aby si nechal sundat kalhoty, to byl vyloženě hazard. Ale gumová podložka a pevně přivrtané madlo ve sprše Billymu pomohly neuklouznout a nerozbít si držku.

Chladná voda mu udělala dobře v mysli a horká potom zase na těle. Když byla teplota tak akorát, Lukas ho nechal stát pod jejím proudem a zatáhl závěs sprchového koutu.

Billy si pomyslel, že tam nejspíš bude stát až do rána. Nastavil vodě tvář a nechal si ji omývat. Vlastně by mu to možná nevadilo. Bezpečně se opíral o stěnu, rukou pevně svíral madlo a připadal si docela stabilní. Vydržel by takhle čekat na střízlivost.

Závěs se najednou znovu pohnul a Lukas se vrátil k němu. Byl nahý. Postavil se před něj a nechal si stékat horkou vodu po zádech. Billy na něj překvapeně zíral. Navzdory rozechvělé alkoholové mlze vnímal každý jeho detail. Byl tak štíhlý. Tělo mu ale zdobila veliká spousta drobných svalů a šlach. Jako by snad posiloval nebo sportoval.

Jenže vypadal tak křehce. Jako holka, nebo ještě křehčeji. Bylo na tom něco zvláštně hezkého. Protože i jeho obličej byl dívčí a najednou to zase nešlo nevidět, i když by tomu tak být nemělo.

Černé vlasy se Lukasovi máčely v proudu vody. Otočil se a začal si je umývat. Jako by tam byl sám! Billy neschopen slova hleděl. Sledoval linii jeho páteře, začínající dlouhým ladným krkem a končící dokonale kulatým

pozadím. Polkl. V mysli se mu vybavila vzpomínka na Tabithu. Na její krásný zadek, který Toby při loučení u autobusu stiskl tolik, až vykřikla. Vykřikl by taky Lukas? V podbřišku ucítil zašimrání jen z té představy.

Lukas se k němu otočil zpátky. Ve tváři měl drzý úšklebek, který by u něj nikdy nečekal. Černé vlasy, mokré a umyté, si vodou stáhl z tváře dozadu. Přimhouřil trochu oči a udělal k němu drobný krůček.

„Jsi takový idiot, jak ses mohl takhle zřídit?“ zeptal se tiše. Hlas měl pořád tak klidný, až to bylo nepřirozené. V ruce držel nachystanou houbu pokrytou mýdlovými bublinkami.

Billyho dech se začal třást, když se ho Lukas jal umývat. Neovládl to. Oči opilecky přivřel a vnímal jen z poloviny. Houba mu přejížděla po zádech a jemně ho škrábala. Lukas ho přitiskl k sobě, aby zůstal stát i bez opírání se o stěnu. Ta blízkost byla neskutečně příjemná.

„Zvládnu se umýt sám,“ zašeptal Billy tiše, ale v jeho hlase byla pokora, nikoli vzdor.

Lukas se jen usmíval, neřekl na to nic.

Za chvíli si Billy uvědomil, že už po jeho zádech nepřejíždí jen houba, ale i dlaň, která ho ještě před chvílí podpírala. Rozkročil nohy, aby lépe udržel rovnováhu. Snažil se nakopnout mozek, ale nešlo to.

Ruka bez houby sklouzla na jeho pozadí. Cítil, jak dlouhé tenké prsty stiskávají a hladí ten veliký sval. Jejich konečky se tím přibližovaly ke středu. Dotýkal se ho i mezi půlkami. Nebyl k tomu absolutně žádný důvod, ale on to přesto dělal. Pořád a pořád.

Voda byla úplně vroucí a vzduch plný páry. Billyho oči už zůstaly zavřené, když se jeden Lukasův prst dostal až dovnitř. Vnímal ho celou svou myslí.

Lukas se o něj začal třít a tím ho dráždil. Prst sunul hlouběji. Přinutil ho tím k pohybu pánví. K podivně uspokojivému pohybu. V tu chvíli po něm zatoužil. Zatoužil po tom vzrušení, které představoval. Přitiskl se k němu blíž.

Druhou ruku přesunul Lukas do jeho rozkroku a začal ho hladit právě tak, jako si to dělával sám. Ten pohyb byl důvěrně známý, a přitom najednou tak cizí, když ho neprováděl vlastní dlaní. Ucítil i jiné pohyby, a to uvnitř sebe. Trochu to bolelo, trochu to ale způsobovalo, že chtěl víc. Hodně to chtěl. A tak tam stál a držel.